

denne Udtalelse. Der er flere Ting i disse Oplysninger, som det kunde have Interesse at drage frem, og som noget begrunde Finansudvalgets Bemærkninger, men vi ønskede ikke at faa disse Forhold yderligere frem, og jeg beklager, at det ærede Medlem giver mig Anledning dertil. Jeg skal dog nævne, at naar man kalder dette Forlig for en Ekspropriation, sker det af Hensyn til Ejeren af Grønnegaard, fordi han derved lettere affinder sig med sine Pant-havere. Hvis det var et Forlig, maatte der tages Hensyn til Panthaverne — et Hensyn, man nu kunde se bort fra. — Det er altsaa et Forhold, som maa betegnes som værende en Begunstigelse for Ejeren af Grønnegaard, men vi ønskede det ikke frem til yderligere Debat. Der var sagt og gjort nok i denne Sag efter den Maade, hvorpaa Højrepressen havde taget den.

Nu siger det ærede Medlem altsaa, at denne Erklæring er bleven aftvungen. Jeg skal dog henstille til Overvejelse for det ærede Medlem, som for andre Medlemmer i denne Sal, at tænke lidt over, hvorledes det er muligt under de foreliggende Omstændigheder og overhovedet at aftvinge en Erklæring fra Finansudvalgets Side? Hvilke ere de Tvangsmidler, hvormed en saadan Erklæring kan aftvinges? Det ærede Medlem paastod, at denne Erklæring „kunde have faaet en endnu skarpere, en endnu mindre forbeholden Form, dersom man ikke i den Sag krøb i Ly af Grundlovens § 57“. Jeg kan ikke med min bedste Villie finde Logikken i denne Tale af det ærede Medlem, men overlader det til ham at føre Bevis for, at jeg har undladt at give denne Erklæring en mere uforbeholden Form af Hensyn til Ytringsfriheden i Henhold til Grundlovens § 57. Det ærede Medlem siger nu, at han forleden Dag spurgte mig, om Erklæringen var afgiven frivillig. Det forholder sig dog saa som saa med dette Spørgsmaal. Det var ikke et Spørgsmaal, det var i Virkeligheden en Paastand fra det ærede Medlem. (*Ellinger*: Nej!) Jo, det ærede Medlem sagde nemlig: „Til det ærede Medlem for Løvel vil jeg blot sige, at naar det ærede Medlem benægter, at en saadan Erklæring er bleven ham aftvungen, følger altsaa deraf, at han har afgivet den frivilligt.“ (*Ellinger*: „Ikke sandt?“, staar der). Ja, saa føjede det ærede Medlem spydigt til: „Ikke sandt?“ Jeg fandt ikke Foranledning til at svare i Øjeblikket. Jeg raader over, naar og hvor jeg vil tage Ordet. Nu siger det ærede Medlem, at det er urimeligt at stemple en saadan Paastand som ren og skær Usand-

hed. Jeg hævder, at der ikke foreligger det allerringeste, som kunde virke tvingende i Henseende til Erklæringens Afgivelse. Skulde der være noget, om hvilket man kunde sige, at det har virket tvingende, har det været en Betragtning, der gik i modsat Retning af den, hvori det ærede Medlem finder Tvangen, saa har det været den Overvejelse, at Finansudvalget eller rettere jeg — i dette Tilfælde vilde Finansudvalget ikke vel kunne optræde — ikke vilde afgive den ønskede Erklæring, fordi det kunde forudses, at Højrepressen paa ny vilde misbruge dette. Det var det Tvangsmoment, der kunde være til Stede, men dette Tvangsmoment virkede altsaa i modsat Retning af den, det ærede Medlem angav. Nu siger det ærede Medlem, at det er urimeligt at stemple en saadan Paastand som ren og skær Usandhed. Hvorfor maa vi ikke bruge de Ord, som Sproget nu en Gang ejer, bruge dem paa rette Sted overfor de Forhold, hvor de passe? Hvad vilde det ærede Medlem f. Eks. sige, om jeg her i Aften havde beskyldt ham for, at han har ladet sig leje til at være Defensor for General Bahnsen og Centralkomiteen? Det ligger saa fjernt fra min Tanke, at noget saadant skulde være Tilfældet, men jeg siger kun, at hvis jeg vilde driste mig dertil — og denne Paastand er ikke værre og mere ubegrundet end den, det ærede Medlem har fremsat overfor Finansudvalgets Medlemmer — vilde saa det ærede Medlem ikke finde, at Ordet Usandhed vilde være en ret passende Retorsion overfor en saadan Paastand? (*Ellinger*: Saa vilde jeg vende det ærede Medlem Ryggen). Saa skal jeg næste Gang vende det ærede Medlem Ryggen, naar han fremsætter den Slags Paastande, som han fremsatte forleden. Jeg har altsaa Anvisning paa, hvorledes det ærede Medlem skal behandles for Fremtiden.

Ellinger: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Det kan kun gives det ærede Medlem med Tingets Samtykke. Gør nogen Indsigelse derimod? (Ophold). Det ærede Medlem har Ordet.

Ellinger: Det ærede Medlem, der nu talte, bemærkede, at et Spørgsmaal, som var kommet frem i Fjor, var blandt andet dette om Ekspropriation, og udtalte — og det med hævet Stemme —, at jeg havde gjort gældende, at Ejendommen var erhvervet ved Ekspropriation. Maa jeg maaske der gøre opmærksom paa, at jeg derom